

În satul Ilișești de lângă Suceava, în Bucovina aflată sub stăpânirea Imperiului Habsburgic, devenit, mai târziu, Austro-Ungaria, vede lumina zilei, la 1 septembrie 1847, viitorul preot Simion (sau Simeon) Florea Marian. Un nume nu atât de cunoscut astăzi pe cât ar merita acest mare om de cultură al secolului al XIX-lea.

Unul dintre bunici fusese și el preot, un altul - cântăreț bisericesc. Era natural ca și micul Simeon să simtă chemarea Altarului. Încurajat de dascălii săi din sat, copilul urmează diferite școli în centrele de studii ale epocii, ajungând, în sfârșit, și la Facultatea de Teologie din Cernăuți, pe care o încheie în 1875. Se căsătorește cu Leontina Petrovski și, în 1876, este deja hirotonit preot.

Slujește în diferite sate și comune, dintre care cel mai mult poposește la Siret, unde era preot socrul său. În casa parohială de acolo, ce se poate vizita și astăzi, rămâne pentru o vreme, slujind nu numai ca preot, ci și ca profesor de religie și de limba română, contribuind astfel la luminarea poporului de la sate. Spre deosebire, însă, de alți mari cărturari domnici să "ridice" poporul din bezna neștiinței, părintele Simeon simțea, dimpotrivă, că acest popor adesea neștiutor de carte era, de fapt, purtătorul unei înțelepciuni naturale, din a cărei sevă și-a obținut puterea de a supraviețui vicisitudinilor istoriei.

Din perspectiva părintelui, nu intelectualii erau cei în măsură să lumineze poporul, ci, mai degrabă, ei erau cei care aveau trebuință de a învăța de la săteni tainele ascunse în proverbe, zicători, poezii sau cântece populare, pe care neobositul Simeon le culege cu hărnicie și dăruire, încă de la 17 ani. Această pasiune pentru înțelepciunea populară s-a transformat mai apoi în studiu temeinic, științific, al fondului folcloristic adunat, Simeon Florea Marian devenind primul nostru etnolog adevărat.

În decursul vieții sale de numai 60 de ani, părintele Simeon culege sute și mii de tradiții, alcătuind studii amănunțite despre nuntă, naștere, înmormântare, sărbători, nu numai la românii din Bucovina, ci din toate provinciile românești, ca unul ce înțelegea și adera pe deplin la unirea românilor într-un singur stat. Această unire, pe care nu avea s-o vadă realizată politic (Simeon moare în 1907, cu 11 ani înainte de Marea Unire) era, pentru el, un fapt deja realizat, evident prin tezaurul comun de povești, basme, legende sau doine care circulau în spațiul carpato-danubiano-pontic.

Dintre operele sale cele mai de seamă se cunosc să amintim monografia dedicată Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, pe cea a cărturarului Miron Costin, precum și legende populare românești

despre Maica Domnului, sursa multor povestiri pentru copii utilizate și azi cu succes în predarea religiei. O altă colecție de versuri populare a fost denumită "Satire" pentru că versurile cu pricina ironizează, biciuiesc prin umor, defecte sau vicii cu care satul s-a confruntat dintotdeauna. Iată, de pildă, cum satirizează românii lenea, unul dintre păcatele capitale:

"Frunză verde de secară,
Scoală, scoală, pierde-vară!
Toate plugurile ară,
Numai tu șezi în cămară!"

La cuvântul și leneșul în cauză, care aduce diferite pretexte pentru a se feri de muncă: ba că n-are plug sau boi, ba că n-are cine să-l ajute, ba că sătenii trebuie să-l "motiveze" prin tot felul de daruri. Concluzia românului-poet este amară: cine nu vrea să muncească, e bolnav de-a binelea, cu "boala de la nouă sate", și greu se mai poate face bine.

Pentru lucrarea sa despre "Ornitologia Poporană Românească" primește, în 1883, prestigiosul premiu "Năsturel Herescu" (4000 de lei-aur), cu care, trei ani mai târziu, cumpără și recondiționează casa armeanului Kapri din Suceava, o casă veche, din secolul al XVIII-lea, unde avea să locuiască până la sfârșitul vieții, lucrând neobosit la culegerile sale folclorice, la biserică sau la liceu unde activa ca profesor. "Casa dintre brazi" este astăzi muzeu memorial (demersurile de restaurare s-au făcut anul trecut), iar plăcuța comemorativă îl informează pe trecător că "În această casă «câștigată cu condeiu» a trăit și a lucrat academicianul Simeon Florea Marian (1847-1907), care a cules și studiat roadele înțelepciunii și simțirii poporului român".

Asist. Dr. Maria BOGHIU

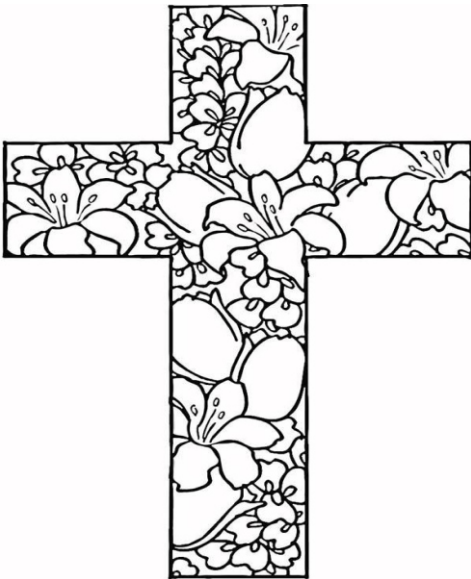
Rubrica dedicată copiilor

Semnul biruinței Domnului Hristos

- 1. Când L-au văzut pe Iisus Cel Înviat, femeile mironosițe I S-au ...
- 2. Țara lui Iisus.
- 3. Noi comunicăm cu Dumnezeu prin ...
- 4. Pictată pe lemn sau pe sticlă.
- 5. Opusul minciunii este ...

1			C					
2								
3								
4								
5								

Citiți capitolul 19 din Sfânta Evanghelie după Ioan.

nr. 74 (Anul VI)
septembrie 2025

Daruri sufletești
2025

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN

- LUCACI -

Sprrijiniți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

În curtea bisericii
Lucaci se află
mormântul lui
Anton Pann
(1796-1854)

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București
Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu, Dezlegări și Cateheză - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook:Biserica Lucaci
site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

Sprrijiniți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot coslujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

Sfânta Cruce: Simbol al Iubirii și Mântuirii

În Biserica Ortodoxă, Sfânta Cruce este un simbol fundamental al credinței noastre, reprezentând iubirea și jertfa lui Iisus Hristos pentru mântuirea omenirii. Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, celebrată pe 14 septembrie, ne amintește de momentul în care Sfânta Cruce a fost găsită de către Sfânta Elena, mama Împăratului Constantin cel Mare, în secolul al IV-lea. Această sărbătoare ne oferă ocazia de a reflecta asupra semnificației Sfintei Cruci în viețile noastre și de a ne adânci credința noastră strămoșească.

În calendarul ortodox, sărbătoarea principală dedicată Sfintei Cruci este Înălțarea Sfintei Cruci, prăznuită în fiecare an la data de 14 septembrie. Aceasta este o zi de post și de profundă meditație, amintind de două evenimente importante din istoria Bisericii: Aflarea lemnului Sfintei Cruci de către Sfânta Împărăteasă Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare, în anul 326, în timpul unei călătorii la Ierusalim și Înălțarea solemnă a Crucii în fața poporului de către Patriarhul Macarie al Ierusalimului, în semn de bucurie și cinstire.

Această sărbătoare ne cheamă la pocăință, la purtarea crucii personale cu răbdare și la recunoașterea iubirii jertfelnice a lui Hristos.

Sfânta Cruce nu este doar un simbol al suferinței și morții lui Iisus, ci și al învierii și victoriei asupra morții. Prin jertfa Sa pe cruce, Iisus a luat asupra Sa păcatele noastre și ne-a oferit șansa de a fi mântuiți. Crucea este, deci, un simbol al iubirii lui Dumnezeu pentru oameni și al dorinței Sale de a ne salva de la păcat și de la moarte.

Potrivit tradiției, Sfânta Elena a călătorit în Ierusalim în căutarea Sfintei Cruci și, după multe eforturi, a reușit să o găsească. Crucea a fost apoi ridicată pe un loc înalt, astfel încât să poată fi văzută de către toți credincioșii. Acest eveniment a fost considerat un moment de mare bucurie și slavă pentru Biserică și oameni.

Așadar, Praznicul Înălțării Sfintei Cruci comemorează două evenimente majore din istoria Bisericii: Găsirea lemnului Sfintei Cruci de către Sfânta Împărăteasă Elena la Ierusalim, în secolul al IV-lea și Înălțarea solemnă a Crucii în fața poporului de către Patriarhul Macarie al Ierusalimului, pe 14 septembrie 335, în noua biserică ridicată de Sfântul Împărat Constantin pe Golgota.

În amintirea acestui act, în toate bisericile ortodoxe se face o procesiune specială, în timpul căreia preotul înalță Sfânta Cruce în patru puncte cardinale, binecuvântând lumea și chemând la rugăciune, smerenie și jertfă. Crucea este pentru creștini semnul mântuirii, altarul pe care Mântuitorul S-a jertfit din iubire pentru lume. Ea rămâne, peste veacuri, nu doar un obiect liturgic sau un simbol grafic, ci o realitate vie, cu o adâncă

încercătură teologică, spirituală și morală.

Crucea este prezentă în viața fiecărui creștin, fiind semnul mântuirii, al protecției și al mărturisirii. Începând de la botez, creștinul este însemnat cu semnul Sfintei Cruci, care îl însoțește pe tot parcursul vieții: în rugăciune, la biserică, la necaz, în momente de cumpănă și până la plecarea din această viață.

Domnul Iisus Hristos spune: „Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). A lua crucea înseamnă a accepta cu credință încercările vieții, a rămâne statornic în adevăr și a urma calea iubirii jertfelnice, fără a căuta scurtături comode.

În lumea de azi, marcată de individualism, relativism moral și secularizare, semnul Sfintei Cruci poate părea pentru unii „desuet” sau chiar stânjenitor. Și totuși, tocmai astăzi, creștinul este chemat să își asume Crucea ca pe o mărturie vie a credinței și speranței.

Fie că o facem discret, prin însemnarea cu semnul Crucii în public, fie prin modul de viață – cinstit, curat, în adevăr –, Crucea devine un semn al verticalității într-o lume adesea înclinată spre compromis.

A purta Crucea în zilele noastre poate însemna să ierți când toți îți cer să răspunzi cu ură; să rămâi integru când e mai ușor să cazi în minciună; să iubești necondiționat într-o lume dominată de interese; să-L mărturisești pe Hristos cu viața ta, chiar cu riscul batjocurii sau al respingerii. În viața de zi cu zi, Sfânta Cruce poate fi un simbol puternic al credinței și speranței noastre. Putem să o purtăm în inimile

noastre, să o sărutăm cu evlavie și să o cinstim prin faptele noastre. Iată câteva moduri în care putem aplica semnificația Sfintei Cruci în viețile noastre și anume: la fel cum Iisus a suferit pe cruce cu smerenie și răbdare, putem să facem față provocărilor vieții cu calm și încredere în Dumnezeu; prin jertfa Sa, Iisus ne-a arătat iubirea și iertarea lui Dumnezeu. Putem să urmăm exemplul Său, iertând pe alții și arătând iubire celor din jurul nostru. Crucea ne amintește de lupta lui Iisus împotriva păcatului și a răului. Putem să luptăm împotriva păcatelor noastre și să ne străduim să fim mai aproape de Dumnezeu.

Pentru a cinsti Sfânta Cruce în viețile noastre, trebuie să ne străduim să urmăm exemplul lui Iisus. Putem face acest lucru prin rugăciune și post: doar prin rugăciune și post, putem să ne apropiem de Dumnezeu și să cerem ajutorul Său în lupta noastră împotriva păcatului; prin fapte bune: putem să facem fapte bune și să ajutăm pe cei din jurul nostru, urmând exemplul lui Iisus de a iubi și a sluji pe alții; prin participarea la slujbele bisericești: participând la slujbele bisericești și primind Sfintele Taine, putem să ne hrănim sufletele și să ne apropiem de Dumnezeu.

Într-o lume care fuge de orice formă de suferință, Crucea ne amintește că durerea nu este lipsită de sens dacă este trăită cu Hristos. Crucea personală – fie ea o boală, o pierdere sau o nedreptate – devine loc de întâlnire cu Dumnezeu atunci când este purtată cu credință și nădejde.

Crucea ne cere să ieșim din noi înșine, să renunțăm la mândrie, la dorința de putere sau de control, și să alegem calea smereniei și a iubirii jertfelnice. Este un răspuns viu și activ la cultura narcisismului și a consumului.

A trăi sub semnul Crucii înseamnă a fi aproape de cei suferinzi, marginalizați sau singuri. Crucea ne îndeamnă să vedem în fiecare om chipul lui Hristos răstignit și să nu rămânem indiferenți.

Pe Cruce, Hristos a rostit: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac.” Într-o lume plină de răni și conflicte, iertarea este singura cale reală spre vindecare, libertate și pace interioară.

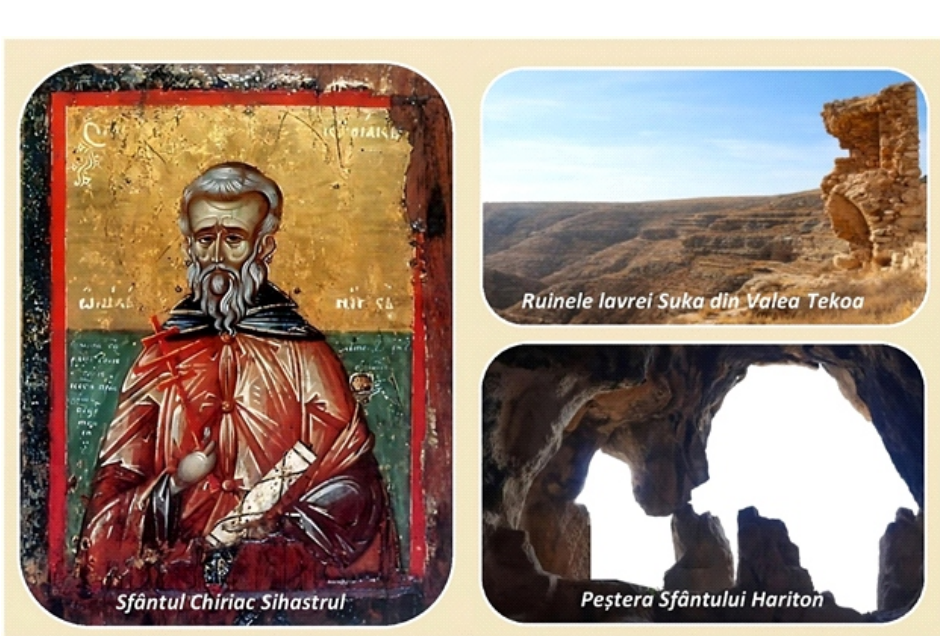
Sfinții Părinți spuneau că diavolii se cutremură la vederea Sfintei Cruci. De aceea, creștinii o poartă la gât, o așază în case, o ridică pe troițe și biserici, fac semnul crucii cu credință înainte de masă, la plecarea de acasă sau la începutul unei lucrări.

Iată că Sfânta Cruce rămâne peste veacuri piatra de temelie a mântuirii noastre. Ea nu este un simplu obiect religios, ci altarul iubirii lui Dumnezeu, calea prin care viața a biruit moartea și lumina a risipit întunericul. Să ne străduim, așadar, să purtăm Crucea cu demnitate, cu nădejde și cu dragoste, amintindu-ne că dincolo de orice durere se află Învierea, iar dincolo de orice jertfă – Împărăția lui Dumnezeu.

Preot Ioan DOBRESCU

Sfântul Chiriac Sihastrul, locuitor pustiiului și înger în trup

Sfântul Chiriac, unul dintre marii sihaștri ai Țării Sfinte, s-a născut în anul 448, spre sfârșitul domniei împăratului Teodosie al II-lea, într-o cetate a Greciei numită Corint. Tatăl său a fost prezbiter, iar Eudoxia, mama sa, era sora Episcopului Petru al Corintului, cel care l-a și hirotesit pe tânărul Chiriac citeț în biserică. Astfel, Chiriac se îndeletnicea cu citirea dumnezeieștilor cărți de dimineața până seară și de seara până dimineața și, tot citind el așa, a început a se minuna cum dintru început a rânduit Dumnezeu pe toate spre mântuirea omului. Cugeta adeseori la sfinții și dreptii din Vechiul Testament, însă, cel mai mult se minuna de fecioria Maicii Domnului și de întruparea lui Dumnezeu, Care S-a făcut om, ca pe oameni să-i îndumnezeiască. Acestea și multe altele purtându-le în inima sa fericitul Chiriac și, auzind la biserică cuvintele: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de Sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze (Matei 16, 24), a plecat de acasă, în тайнă, spre Ierusalim. Avea numai 18 ani când s-a urcat pe o corabie ce mergea spre Palestina. Ajuns în Cetatea Sfântă, a început a vizita sfintele locuri, oprindu-se la o mănăstire aproape de Sfântul Sion, unde viețuia un om cu darul lui Dumnezeu, pe nume Evstorghie. Dar, auzind pe mulți povestind de Sfântul Eftimie cel Mare, despre lavra sa din pustie și, mai ales, despre viața lui desăvârșită, a dorit să meargă să îl cunoască. Sfântul Eftimie l-a primit cu dragoste și, chiar cu mâinile sale, l-a îmbrăcat în schimă și l-a trimis spre Iordan, la Sfântul Gherasim, întrucât nu se cuvenea ca un monah începător să se nevoiască asemenea celor desăvârșiți. Sfântul Gherasim i-a rânduit tânărului Chiriac să viețuiască în mănăstirea de obște și să slujească în diferite ascultări: fie la bucătărie, tăind lemne, ori aducând apă. Pe toate le făcea cu mulțumire, ostenindu-și trupul, iar noaptea stătea la rugăciune, dormind foarte puțin. Postul lui era în acest chip: după două zile gusta pâine și apă iar, când era obiceiul dezlegării praznicului, gusta puțin vin și untdelemn peste care turna apă. Cuviosul Gherasim, văzând așa o înfrânare la tânărul Chiriac, se minuna și-l iubea mult. În sfintele patruzeci de zile ale Postului Mare, mergeau împreună în pustiul Ruba, petrecând în liniște și rugăciune și reveneau în mănăstire în duminica Stălpărilor.

După un timp, Sfântul Eftimie a trecut la Domnul. Cuviosul Gherasim, pe când ședea în chilia sa, a cunoscut această trecere. Deci, sculându-se, a luat pe Chiriac și au pornit împreună spre lavra Sfântului Eftimie, și aflându-l pe el sfârșit în Domnul, i-au îngropat cinstitul trup. În anul în care fericitul Chiriac a împlinit 27 de ani, s-a mutat la veșnicele lăcașuri și Sfântul Gherasim. Atunci tânărul Chiriac s-a întors în lavra Sfântului Eftimie, din mâinile căruia primise îngerescul chip, și s-a închis în chilie, într-o adâncă tăcere, ca un îngropat în mormânt, vorbind numai cu Dumnezeu. În lavra Sfântului Eftimie a stat zece ani, până când vrăjmașul diavol a făcut tulburare în mănăstire, iar Sfântul Chiriac a trebuit să părăsească locul și să meargă în Lavra Suka, cea întemeiată de Cuviosul Hariton în deșertul Iudeei, pe versanții abrupti și stâncoși dinspre Valea Tekoa. La vremea respectivă, Lavra Suka era una dintre cele mai importante așezăminte monahale din deșertul Iudeei, mult râvnită de căutătorii de liniște și singurătate. Aici, Sfântul Chiriac a fost rânduit diacon la sfântul altar trei ani, iar când a împlinit 40 de ani a fost făcut preot, apoi canonarh, fiind însărcinat cu orânduirea slujbelor optsprezece ani. Se spune că nu se mânia niciodată, nici soarele nu l-a văzut vreodată mâncând. În toate serile, stând în chilie la rugăciune, începea Psaltirea și citea până la lovirea în toacă pentru slujba de la miezul nopții. Săvârșind în Lavra Suka treizeci și trei de ani de aspră nevoință, fiind în vârstă de 70 de ani, s-a dus în pustia Natufa, luând cu el și pe ucenicul său Ioan. În deșert pustnicii mâncau numai verdețuri amare care, pentru rugăciunile Sfântului Chiriac, se făceau dulci ca mierea. Astfel s-au hrănit vreme de patru ani, până când un comite din Tekoa a încărcat un catâr cu pâini și le-a adus pustnicilor iar, de atunci, au mâncat ei pâine. Într-o zi, însă, ucenicul a fiert ierburile și le-a mâncat pe ascuns, dar a gustat din plin amarăciunea lor. Căci nu mai era de trebuință ca verdețurile cele amare să se îndulcească, având ca hrană pâinile primite. Apoi, învățându-l pe ucenic, îi spunea: „Nu întotdeauna Dumnezeu vrea să facă minuni, ci numai în vremea primejdiilor și a nevoilor noastre”.

După cinci ani de osteneală în pustiul Natufa, un om a adus la Sfântul Chiriac pe fiul său chinuit de diavol, iar Sfântul l-a vindecat. Din acel moment, mulți au aflat de darurile sale și au început să vină să-i ceară ajutorul, pentru a fi izbăviți din încercări și boli. Fugind de laudele oamenilor, s-a retras în pustiul Ruba, rămânând și acolo tot cinci ani, hrânindu-se cu rădăcini, cu o buruiană ce se numea melagrie și cu lăstari tineri de trestie.

Dar iarăși au început să vină oameni bolnavi și stăpâniți de duhuri necurate, pe care Sfântul Chiriac îi vindeca făcând semnul crucii și ungându-i cu untdelemn. Deci, nevrând să rabde supărarea, a plecat într-un loc pustiu și ascuns, numit Sousakim, unde a rămas șapte ani, ducând viață îngerească. Când foametea și o epidemie mortală au devastat regiunea, părinții din Lavra Suka l-au rugat pe Sfântul Chiriac să se întoarcă în lavră, pentru a alunga cu puterea rugăciunii sale mânia lui Dumnezeu. Cuviosul a cedat rugămintilor și a venit să se nevoiască în peștera Sfântului Hariton, în cel mai izolat loc, o „chilie suspendată” pe vârful abrupt al unei stânci, unde cu greu se putea ajunge. Deși trăia retras, Cuviosul Chiriac a fost de mare ajutor Bisericii în lupta împotriva ereziei origeniste, care se răspânda cu repeziune printre monahii și clericii palestinieni, și tot el a prevestit risipirea degrabă a eresului. Însăși Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a poruncit Sfântului Chiriac să păstreze învățătura ortodoxă curată și nealterată. Arătându-i-se în vis împreună cu Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Teologul, a refuzat să intre în chilia lui, deoarece în ea se afla o carte cu scrierile ereticului Nestorie. „Vrăjmașul meu este în chilia ta”, i-a spus Maica Domnului.

La 99 de ani ai vieții sale, Sfântul Chiriac a lăsat peștera Sfântului Hariton și a mers iar în deșertul Sousakim și s-a liniștit acolo alți opt ani împreună cu ucenicul Ioan. Aveau cu ei și un leu imblânzit, care le păzea grădina de caprele sălbatice, dar și de hojii care veneau să-i amenințe. Leul nu îi deranja niciodată pe frați, și chiar mânca din mâna Sfântului Chiriac. Odată, din cauza secetei extreme, grădina s-a uscat și sufereau de sete. Neexistând nicio sursă de apă, Sfântul Chiriac s-a rugat și, îndată s-a arătat un nor pe cer și a plouat din abundență, umplând vasele și toate gropile ce erau în pietre. Împlinind Sfântul Chiriac o sută șapte ani, părinții din lavra Suka s-au temut că nu vor ști ceasul adormirii sale și, prin urmare, vor fi lipsiți de binecuvântarea sa, așa că l-au implorat să se întoarcă în peștera Sfântului Hariton. În chilia de pe culmea stâncoasă și-a petrecut ultimii doi ani ai vieții sale pământești. Cât de bătrân era, tot iubea ostenelile și nevoințele, stând la cântări cu osârdie. Niciodată nu s-a aflat șezând degeaba, ci ori se ruga, ori lucra ceva. Era plin de Duhul Sfânt și de dumnezeiescul dar. Înainte de binecuvântata sa adormire, Sfântul Chiriac a zăcut puține zile. I-a chemat pe frați și, după ce i-a sărutat pe fiecare și i-a binecuvântat, și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului în ziua de 29 septembrie, anul 557, la vârsta de 109 ani.

Denisa BĂRBULESCU

Sfântul Cuvios Sofian de la Antim
16 septembrie